

Ποιά είναι η στάση του Χριστιανού απέναντι στους γονείς του;

/ [Πεμπτούσια](#)

(Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=165211>)

Για όσους έχουν σοβαρά άρρωστους γονείς, ο Γέροντας συμβουλεύει να κάνουν για αυτούς ό,τι καλό μπορούν, να τους περιποιούνται, να τους χαϊδολογούν και να τους φέρονται τρυφερά σαν να είναι μωρά, να τους φροντίζουν παντοιοτρόπως κλπ, να τους κάνουν ακόμη όλα τα «χατίρια» για να νιώθουν χαρούμενοι. Με κάθε τρόπο πρέπει να απαλύνουμε τον σταυρό της ασθένειας. «Αν τα κάνετε αυτά», λέγει, «θα σας συμβούν δύο πράγματα. Το ένα είναι ότι ο Θεός, όπως λέγει στην Παλαιά Διαθήκη, θα σας δώσει μακροζωία, και επιπλέον θα σας κάνει ένα δώρο («ίνα ευ σοι γένηται και έσει μακροχρόνιος επί της γης»). Τι δώρο; Μόνο ο Θεός γνωρίζει, αλλά Θεός είναι Αυτός, ανάλογα και τα δώρα που κάνει», πρόσθεσε.

Ωστόσο, η πιο μεγάλη ευθύνη που έχουν τα παιδιά απέναντι στους άρρωστους

γονείς τους, είναι να φροντίσουν να έρθει ένας πνευματικός να τους εξομολογήσει ώστε μετά να κοινωνήσουν (και μάλιστα πρέπει να κοινωνούν συχνά). Αν τύχει να πεθάνουν, πρέπει να λέμε στους ιερείς να μνημονεύουν τα ονόματά τους σε κάθε Θεία Λειτουργία, να προσευχόμαστε κι εμείς μαζί, να κάνουμε ελεημοσύνες επίσης στο όνομά τους. Ο Γέροντας μου έχει πει επίσης ότι καλό είναι την ελεημοσύνη να την κάνει ο ίδιος ο άνθρωπος, όσο ζει, αν ωστόσο τα παιδιά του δίνουν ελεημοσύνη στο όνομά του, αφού πεθάνει, ο Θεός το δέχεται κι αυτό, ένεκεν φιλανθρωπίας. Κι έτσι, οι ψυχές πράγματι βοηθούνται από όλα αυτά (με πρώτο βέβαια και σημαντικότερο την μνημόνευση στην Θεία Λειτουργία).

Μερικές φορές, συνήθως καμιά Τέταρτη, η μητέρα μου τύχαινε να μαγειρέψει μη νηστίσιμο φαγητό, ενώ εγώ ήθελα ενίοτε να νηστέψω. Στην αρχή -μεγάλο λάθος- στενοχωρούσα την μητέρα μου, βάζοντάς την να μαγειρέψει κάτι ιδιαίτερο. Φυσικά, ο Γέροντας, όταν άκουσε την αμαρτία μου, μου συνέστησε να τρώγω ταπεινά και με αγάπη από αυτό που φτιάχνει η μητέρα μου, και να μην την κουράζω στο παραμικρό (άλλο βέβαια αν κάποιος μπορεί να φτιάχνει ο ίδιος κάτι ιδιαίτερο, αλλά και πάλι με τέτοιο τρόπο, που να μην στενοχωρεί τους γονείς του). Περιττό να πω, ότι όσο σημαντική και αν είναι η νηστεία, το χρέος μας προς τους γονείς, και γενικά η αγάπη προς αυτούς, υπερτερεί, τουλάχιστον όσο αυτοί ακόμα μας αναθρέφουν. Μετά, ας φτιάχνουμε μόνοι μας τα «ιδιαιτέρά» μας.

Κάποιες άλλες φορές, ιδίως μέρες γιορτής, οι γονείς μου έτρωγαν πολύ νωρίς, και εγώ, μην μπορώντας να φάω τέτοια ώρα, δεν τους έκανα παρέα στο τραπέζι. Ο Γέροντας με συμβούλεψε ότι αυτό είναι λάθος. Πρέπει να καθίσω στο εορταστικό τραπέζι, ας φάγω έστω κάτι λίγο, για να τους κάνω παρέα, και να τους βοηθήσω να αισθανθούν όμορφα, και αργότερα ξανατρώγω κανονικά.

Ο Γέροντας σέβεται επίσης την ιατρική και τιμά τους γιατρούς. Γενικά, πιστεύει ότι είναι όχι μόνο αμαρτία, αλλά και αυτοκτονία να αρνείται να πάει κανείς στον γιατρό όταν είναι ανάγκη. Δεν πρέπει όμως να αποκρύψω ότι ο Γέροντας δεν έχει καλή γνώμη για την ομοιοπαθητική και τον βελονισμό, μήτε για την ψυχοθεραπεία μέσω ύπνωσης. Η ομοιοπαθητική, άλλωστε, όπως έχω διαβάσει, δίνει φάρμακα των οποίων η δραστική ουσία, μετά από πολλές αραιώσεις, τελικά απουσιάζει παντελώς από το τελικό σκεύασμα! Τα ίδια ισχύουν και για τον βελονισμό, και ακόμη χειρότερα για την «γιόγκα», που δεν είναι απλά «γυμναστική», αλλά ινδουιστική πρακτική. Την ύπνωση μάλλον την θεωρεί επιρρεπή σε δαιμονική ενέργεια.

Ο συντάκτης του κειμένου μας παρεκάλεσε ευγενώς να μην δημοσιευθούν τα στοιχεία ούτε τα προσωπικά ούτε του Γέροντος στον οποίον αναφέρεται. Ωστόσο τα στοιχεία και

των δύο είναι γνωστά στην διεύθυνση σύνταξης της Πemptουσίας.

(Συνεχίζεται)